

Vergaderjaar 1999–2000 Nr. 330

27 264

Voornemen tot opzegging van het op 28 april 1947 te Brussel totstandgekomen Verdrag tussen Nederland en België betreffende de uitoefening der geneeskunst in de grensgemeenten

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 21 augustus 2000

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 25 augustus 2000.

De wens dat het verdrag aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens één van de Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 24 september 2000.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 14, eerste lid, juncto artikel 2, eerste lid, en artikel 5, eerste lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U hierbij ter stilzwijgende goedkeuring voor te leggen het voornemen tot opzegging van het op 28 april 1947 te Brussel totstandgekomen Verdrag tussen Nederland en België betreffende de uitoefening der geneeskunst in de grensgemeenten (Stb. J. 437)¹

Een toelichtende nota bij dit voornemen tot opzegging treft U eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. J. van Aartsen

¹ Ter inzage gelegd bij de afdeling Parlementaire Documentatie.

TOELICHTENDE NOTA

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt, omdat het uitsluitend opmerkingen van redactionele aard bevat (artikel 25a, vierde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State).

Het op 28 april 1947 te Brussel totstandgekomen Verdrag tussen Nederland en België betreffende de uitoefening der geneeskunst in de grensgemeenten (Stb. J 437) dient in het licht van het volgende te worden opgezegd.

Het grensverdrag is ruim voor een aantal specifieke Europese richtlijnen inzake artsen en verloskundigen totstandgekomen. Deze richtlijnen met betrekking tot artsen zijn: Richtlijn 75/362/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 juni 1975 inzake de onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere titels van de arts, tevens houdende maatregelen tot vergemakkelijken van de daadwerkelijke uitoefening van het recht van vestiging en vrij verrichten van diensten (PbEG L 167), Richtlijn 75/363/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 juni 1975 inzake de coördinatie van de wettelijke en bestuurlijke bepalingen betreffende de werkzaamheden van de arts (PbEG L 167) en Richtlijn 93/16/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 5 april 1993 ter vergemakkelijking van het vrije verkeer van artsen en de onderlinge erkenning van hun diploma's, certificaten en andere titels (PbEG L 165). Voor wat betreft verloskundigen zijn dit twee richtlijnen: Richtlijn 80/154/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 januari 1980 inzake de onderlinge erkenning van de diploma's, certificaten en andere titels van de verloskundige, tevens houdende maatregelen tot vergemakkelijking van de daadwerkelijke uitoefening van het recht van vestiging en vrij verrichten van diensten (PbEG L 033) en Richtlijn 80/155/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 januari 1980 inzake de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van verloskundigen (PbEG L 033).

Artikel 1 van het verdrag, waarin sprake is van het aanvragen en verlenen van een vergunning voor het verrichten van diensten door artsen en verloskundigen in de grensstreek van het andere land, is in strijd met artikel 52 oud, 43 nieuw (recht van vestiging) en met de artikelen 59 oud, 49 nieuw en 60 oud, 50 nieuw (vrij verrichten van diensten) van het EG-verdrag. Deze artikelen bevatten een direct werkend non-discriminatieverbod sinds de in die artikelen bedoelde overgangspanperiode is verstreken. Zie het Reyners-arrest (2/74, Arrest van 21/06/1974, Rep. 1974, p. 631) en het Van Binsbergen-arrest (33/74, Arrest van 03/12/1974, Rep. 1974, p. 1299); het Hof zegt daar onder meer: ... dat uit de betrokken bepalingen van artikel 52 oud, 43 nieuw en de artikelen 59 oud, 49 nieuw en 60 oud, 50 nieuw van het EG-verdrag een direct werkend verbod van discriminatie op basis van nationaliteit valt af te leiden.

De uitzonderingsmogelijkheid die artikel 56 oud, 46 nieuw (vestiging) onderscheidenlijk 66 oud, 55 nieuw (diensten) van het EG-verdrag bevatten voor nationale voorschriften die in het belang van de volksgezondheid gerechtvaardigd zijn, is niet aan de orde, omdat de eerdergenoemde richtlijnen desbetreffende nationale wettelijke voorschriften hebben geharmoniseerd (Richtlijn 75/362/EEG, 75/363/EEG en 93/16/EEG), de zogenoemde «artsenrichtlijnen», en (Richtlijn 80/154/EEG en 80/155/EEG), de zogenoemde «verloskundigenrichtlijnen». In die richtlijnen is het volksgezondheidsbelang in het kader van de vestiging/dienstverlening onder meer tot uiting gebracht in de bevoegdheid van de lidstaten, de arts of de verloskundige te verplichten aan de ontvangende lid-staat te melden dat hij diensten gaat verrichten.

Het verbod van artikel 4 van het verdrag, dat ertoe strekt te voorkomen dat een patiënt met de Belgische nationaliteit wordt opgenomen in een ziekenhuis in Nederland, of andersom, is in strijd met de artikelen 50 en 60 EG (oud). Laatstbedoelde artikelen van het EG-verdrag hebben niet alleen betrekking op de verrichter van de diensten maar ook op de ontvanger van de diensten. Zie het arrest Luisi en Carbone (286/82, Arrest van 31/01/1984, Rep. 1984, p. 377) en het arrest Cowan (186/87, Arrest van 02/02/1989, Rep. 1989, p. 195).

Voorts geldt inmiddels Verordening (EEG) 1408/71 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PbEG L 149), welke in het bijzonder betrekking heeft op de harmonisatie van de sociale zekerheidsregelingen. Deze verordening heeft onder meer betrekking op het recht van onderdanen van een lidstaat om medische zorg in te roepen in een andere lidstaat. In artikel 22, eerste lid, onder c, van de verordening mag aan de uitoefening van dit recht de voorwaarde worden verbonden dat de ziektekostenverzekeraar daarvoor toestemming heeft gegeven. Die toestemming mag niet worden geweigerd indien de medische behandeling behoort tot de prestaties waarin de wettelijke regeling van het woonland van de verzekerde voorziet en de desbetreffende behandeling, gelet op de gezondheidstoestand van de verzekerde op dat moment en het te verwachten ziekteverloop niet in zijn woonland kan worden gegeven binnen de termijn die gewoonlijk nodig is voor die behandeling.

Koninkrijkspositie

Aangezien het verdrag wat het Koninkrijk betreft, alleen voor Nederland geldt, wordt de goedkeuring van het voornemen tot opzegging voor Nederland gevraagd.

De Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
E. Borst-Eilers

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. J. van Aartsen